

רחמים, יוסי ואני טפסנו על עץ האפרסק הנמצא בקצה השכונה. מעולם לא ידענו למי העץ שייך. יוסי הזריז הצליח בקלות להגיע לצמרת העץ. "לא תאמינו כמה אפרסקים יש על העץ", צעק מלמעלה. רחמים ניסה את כוחו והגיע עד לענפים האמצעיים. ואני – ניסיתי וניסיתי לטפס, ובכל פעם נפלתי למטה. לא ויתרתי, ולבסוף הצלחתי לטפס עד הענפים הראשונים, וכמעט נגעתי באפרסק בוסר קטן. 'לא חשוב', אמרתי לעצמי, 'אקטוף אחד בכל מקרה, העיקר שאוכל להוכיח שטיפסתי'. לפתע נשמע קול פתיחת תריס. "מה אתם עושים?" צעקה גברת לוי. רחמים ויוסי ירדו במהירות ונעלמו כלא היו, ורק אני נשארתי תקוע והתקשיתי להימלט על נפשי. אך נגעה כף רגלי על הקרקע, ניתרתי כמו צפור, ופתחתי בריצה. גברת לוי צעקה לעברי: "אני מכירה את אמא שלך, ילד". למחרת, כשחזרתי מבית הספר, חכתה לי אמא במבט זועף.

"מי לימד אותך להכנס לחצר שאינה שלך? מי הרשה לך לקטוף פירות מעץ שאינו שלך?" שאלה אמא כשמבט עצוב על פניה. "אגש בערב לבקש סליחה", עניתי "וחוץ מזה, לא רק אני טיפסתי". "בערב?" התפלאה אמי, "גש מיד להתנצל בפני גברת לוי! ולגבי הבנים האחרים – קח גם אותם להתנצל", הוסיפה אמא. "לא ידענו שהעץ שייך לגברת לוי" אמרתי לאמי. "אם כך חשוב שאספר לך כי גברת לוי היא אשה אלמנה", החלה אמא לספר, "היא מגדלת לבדה שלושה יתומים קטנים, עול הפרנסה מוטל עליה ולא תמיד היא יכולה לצאת לעבודה, מאחר ואין לה כסף לממן שמרטפיות, היא נוהגת לקטוף פירות מהעץ ולמכור לשכנות לצורך פרנסת ביתה כך שמצבה של הגברת לוי אינו נעים כלל"

"אמא, יש לי רעיון!" קפצתי, "אולי נציע לה עזרה, ונשמור על ילדיה כך שתוכל לצאת לעבוד בשעות אחר הצהריים?"

הלכנו שלשתנו להתנצל וגם הפכנו, ל"בייביסיטרים" של אלי, מנחם ושלומי בניה הקטנים של גברת לוי. בכל פעם ששמרנו עליהם, טפסנו על עץ האפרסק. אני כבר מטפס עד הענפים האמצעיים.